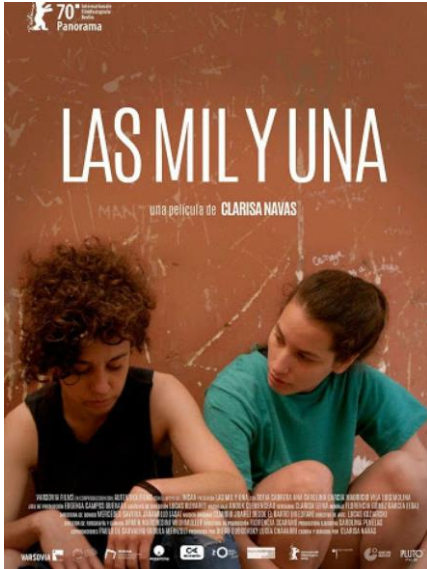

Las mil y una

Direcció: **Clarisa Navas**

Festival de Cinema Llatinoamericà

País: Argentina (2019)

Fitxa tècnica

Guió Clarisa Navas **Fotografia** Armin Marchesini **Interpretació** Sofia Cabrera, Ana Carolina García, Mauricio Vila, Luis Molina Casanova, Marianela Iglesia, Pilar Rebull Cubells, Facundo Ledesma, Leo Espíndola **Durada** 119 min **Gènere** Drama social **Llengües** Versió original en espanyol

Sinopsi

L'Iris, de 17 anys, ha estat expulsada de l'escola i passa els càlids dies i nits amb les seves dues millors amigues, les seves cosines, en habitacions estretes, jugant amb el seu telèfon mòbil o als carrers buits de la ciutat. Quan la Renata, freda i segura de si mateixa, entra en escena, l'Iris queda fascinada, i no passa gaire temps abans que comencin a coquetejar. Però a la zona, els rumors sobre el passat de la Renata són cada vegada més forts. (FilmAffinity)

Crítica

Per recordar que l'amor no és tot el que necessites

A l'estiu, la paupèrrima ciutat de Corrientes llança tots els calaixets de la vida privada dels seus habitants a la via pública: un autèntic infern per a 'unes joves' que no volen ser 'vistes'. **Són queer, en una comunitat on el terme es rep com una bufetada i els afectes es consideren privilegi, que no dret.**

La càmera de Clarisa Navas (*Hoy partido a las tres*) se situa en paral·lel a l'experiència dels seus personatges, el món interior dels quals és susceptible de ser envaït en qualsevol moment per la por de veïns tafaners i sàdiques bandes. Els límits entre el dins i el fora de camp esdevenen porosos i inestables. Només en un segon pla, d'amagat, trobem els cossos de dues noies que es desitgen. Que es busquen sense paraules, com si no poguessin trencar el caràcter tàcit de la violència que les assota, discretament, cada dia. **En un moment en què allò queer sembla haver estat incorporat com a oli nou a la gran maquinària de la indústria cultural, Navas fica el dit a la nafra i identifica que, per desgràcia, mai podrà realitzar-se l'amor sense justícia social.**

El millor: El verisme magnètic dels seus caràcters.

El pitjor: Que sigui vista només com una altra pel·lícula 'de festival'.

Mariona Borrull – fotogramas.es